

IJJAS TAMÁS

Mantra

Még ezt. Még ezt az eget. Csak egy lépcsőfokot hadd tegyek meg még. Kapaszkodom a korlátba. Bár egy kicsit remeg, a kezemben legalább érzek erőt a szorításra. Csak azért állok meg a lábamon, mert kapaszkodom. A vádlím remeg. Azt mondták a kórházban, hogy kevesebbet bír a szívem. De ez a vádlím. Olyan löttyedtek lehetnek most az izmaim, mint a túlérett banán. Ha keményebben edzettem volna, akkor nem történne ez velem. Legszívesebben beleordítanék a lépcsőházba. Attól félek, hogy a hangom is erőtlen lenne, lebegne csak felettem. Lámpafénytől megégett lepke. Azt akarom, hogy sasként repüljön az üvöltésem, hatalmasra nyitott szárnyakkal ülje meg a szelet. Égnek emeltem a kezemet, amikor megdöntöttem a korábbi rekordjaimat. Hazugságnak tűnik az egész. Az összes emlékem arról, hogy legyőzök egy újabb akadályt, egy újabb távot, önmagamat. Hazugság. Ha komolyan vettem volna, ha az utolsó csepp erőmíg futottam volna minden nap, akkor nem lenne most cseppfolyós a vádlím. Pépes banánhús, a lustaság megpuhult szobra.

Lusta. Lusta. Lusta. Megy a mantra a fejemben, és azt sem tudom eldönteni, hogy én vagyok, aki kerepeli ezt a szót, vagy a beteg szívem pumpálja az agyamba. Megtelek ezzel a szóval, és mint egy túlfújta lufi, úgy érzem majdnem szétdurranok. Lusta. Lusta. Lusta. Amikor a szüleim először elvittek a Grand Canyonhoz, apával odasétáltunk az egyik peremhez, és odacövekelt lábbal remegett

mindenem. De ez nem egy átugorhatatlan szakadék. Ez csak egy lépcsőfok. Másoknak simán megy, kapaszkodás nélkül, egy könnyed elrugaszkodás és már fel is értek. Én meg, mintha végtelen mélység nyílt volna alattam. Ez csak egy lépcsőfok, mondom magamnak megint, de nem hatnak testemre a szavak.

Lusta. Lusta. Lusta. Egy ujj mutogat rám, mintha rám számolna. Ez nem csak egy mantra. Állok a tisztelt bíróság előtt. Az ügyész mutatóujjának akkora lehet a súlya, mint egy furkósbotnak. Rám szegeződik tizenkét szempár, huszonnégy üvegszilánk. Lusta. Lusta. Lusta.

Menni fog, mondja egy hang, nem az én hangom. A fejemet rázom, a férjem felé fordítom a törzsem, viszket a szemem attól, ahogy biztat a tekintetével. Ha van viszketés, aminek örülni lehet, ez olyan. A mantra alábbhagyta, semmi nincs a fejemben. Csak ez a sós ízű viszketés, amiből lehetnének könnyek is, de nevetés lesz belőle. Hatalmasra nyílt szárnyú nevetés. Sas a lépcsőházban. Egy lépcsőfok. Mintha visszafordította volna a férjem tekintete az időt, a pépből újra feszes, érett banán lesz, érzem az izomerőt. Felérek, és bár egy lépcsőfok nem a Csomolungma, győzelemre emelkednek a karjaim, majd a szeretett nyak köré fonódnak. Halkan a fülembe susogja, itt vagyok szívem, megcsináltad. Úgy szólít, ahogy mindig, mégis mintha most hallanám meg igazán először: Szívem.